

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Hotărâre tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental. Ea poate suferi modificări de formă.

SECȚIA A DOUA

CAUZA FURTUNĂ v. REPUBLICA MOLDOVA

(Cererea nr. 72636/13)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

23 iunie 2020

Prezenta hotărâre este definitivă, dar poate suferi modificări de formă

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei hotărâri a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

În cauza Furtună v. Republica Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită într-un
Comitet compus din:

Arnfinn Bårdsen, *Președinte,*

Valeriu Grițco,

Peeter Roosma, *judecători,*

și Hasan Bakırcı, *Grefier adjunct al Secției,*

Având în vedere:

Cererea susmenționată versus Republica Moldova depusă la Curte în conformitate cu Articolul 34 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”) de către un cetățean al acestui stat, dl Vasile Furtună („reclamantul”) la 15 noiembrie 2013;

decizia de a comunica Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”) plângerile în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și Articolului 1 din Protocolul nr. 1, observațiile părților,

Deliberând în camera de consiliu la 26 mai 2020,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași data:

INTRODUCERE

Cererea se referă la o presupusă schemă de deposedare a reclamantului cu implicarea Curții de Apel Bălți și a organelor de stat responsabile de executarea hotărârilor judecătorești. În particular, reclamantul a pretins că o hotărâre definitivă din anul 2006 prin care sa dispus încasarea în beneficiul său a echivalentului unei sume de aproximativ 66000 de euro (EUR) și executată în anul 2007, a fost abuziv anulată în anul 2013 urmare admiterii unui apel depus în afara termenului legal. După casarea hotărârii și înainte ca Curtea Supremă de Justiție să caseze decizia de anulare, executarea hotărârii instanței de fond a fost anulată și pîrîtul rapid a înstrăinat toate proprietățile sale. Curtea Supremă de Justiție a restabilit hotărârea inițială, însă fără rezultat, deoarece reclamantul nu a fost în măsură să își recupereze banii.

ÎN FAPT

1. Reclamantul s-a născut în anul 1951 și locuiește în orașul Drochia. El a fost reprezentat de către dl I. Soțchi, avocat din Chișinău.

2. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către agentul său, dl O. Rotari.

3. Circumstanțele cauzei, astfel cum au fost prezentate de către părți, pot fi rezumate după cum urmează.

4. În perioada anilor 1995 și 2005 reclamantul a fost angajat în cadrul societății L. (în continuare „societatea L.”). În anul 2001 societatea L. a întrerupt plata salariului în beneficiul reclamantului. La 23 februarie 2006 reclamantul a inițiat o acțiune civilă împotriva lui N.I., administratorul

fostului său angajator (societatea L.) cu privire la achitarea restanței salariale și a penalității de întârziere.

5. Prin hotărârea sa din 22 mai 2006, Judecătoria Drochia a dispus încasarea din contul societății L. în beneficiul reclamantului a salariului restant în mărime de 1,095,725 lei (MDL – echivalentul a 65,906 euro (EUR)). Nici societatea L. și nici N.I. nu a contestat hotărârea, aceasta devenind definitivă la 6 iunie 2006.

5. La 3 ianuarie 2007 Oficiul de executare Drochia a emis un titlu executoriu în privința hotărârii menționate mai sus. Întrucât L. nu avea suficiente mijloace pentru a acoperi datoria indicată în hotărârea judecătorească, executorul judecătoresc a dispus aplicarea sechestrului și a transferat mai multe bunuri mobile și imobile în proprietatea reclamantului. La 21 martie 2007 reclamantul a înregistrat titlul de proprietate asupra proprietății de mai sus la oficiul de înregistrare a bunurilor imobile.

6. La 22 martie 2011 L. a contestat hotărârea din 22 mai 2006. Acesta a susținut că a primit o copie a hotărârii din 22 mai 2006 abia la 4 martie 2011.

7. La 28 februarie 2012 Curtea de Apel Bălți a respins apelul ca fiind fost depus în afara termenului legal. Instanța a constatat, *inter alia*, că, deși nu există nicio dovadă a faptului că hotărârea din 22 mai 2006 a fost comunicată reprezentantului N.I., aceasta a aflat cu certitudine despre hotărâre după intrarea în vigoare în ianuarie 2007. Faptul că N.I. nu a încercat să obțină o copie până în martie 2011, nu prezintă o scuză valabilă care să justifice prelungirea termenului de douăzeci de zile pentru depunerea cererii de apel.

8. L. a depus o cerere de recurs împotriva deciziei de mai sus; cu toate acestea, Curtea Supremă de Justiție a respins-o la 1 iunie 2012.

9. La 6 septembrie 2012 societatea L. a depus o cerere de revizuire (revizuire) a hotărârii din 22 mai 2006. Acesta a susținut, *inter alia*, că la 18 iunie 2012 a fost efectuat un audit și că, potrivit concluziilor, suma acordată în hotărârea din 22 mai 2006 a fost excesivă.

10. La 8 noiembrie 2012 Judecătoria Drochia a respins cererea de revizuire ca fiind nefondată. L. a depus o cerere de apel împotriva acestei hotărâri.

11. La 31 ianuarie 2013 Curtea de Apel Bălți a respins cererea de recurs drept și a menținut hotărârea Judecătoriei Drochia din 8 noiembrie 2012.

12. La 14 martie 2013 N.I. a formulat un nou recurs împotriva hotărârii din 22 mai 2006. De această dată, a susținut că a aflat că hotărârea din 22 mai 2006 a fost trimisă de Judecătoria Drochia la o adresă greșită. De asemenea, a susținut că a aflat despre hotărârea din 22 mai 2006 abia la 28 februarie 2013.

13. La 16 mai 2013, un complet al Curții de Apel Bălți, format din judecătoria A.G., V.H. și N.C., au examinat cauza în ședință deschisă.

14. Într-o decizie din 16 mai 2013, un complet de judecători compus din A.G., A.R. și N.C. au admis noile argumente invocate de către N.I., inclusiv cel potrivit căruia N.I. a aflat de hotărârea din 22 mai 2006 abia la 28 februarie 2013 și a dispus repunerea în termen pentru declararea apelului.

15. La 2 iulie 2013, un complet al Curții de Apel Bălți format din judecătorii A.G., N.C. și A.R. a admis apelul formulat de N.I. și a casat hotărârea Judecătorei Drochia din 22 mai 2006. Astfel, instanța a respins argumentele reclamantului cu privire la faptul că admiterea cererii de apel în afara termenului legal ar duce la încălcarea principiului securității juridice. Reclamantul a contestat această hotărâre cu un recurs.

16. La aceeași dată 2 iulie 2013, Curtea de Apel Bălți a emis un titlu executoriu, prin care s-a dispus anularea executării hotărârii din 22 mai 2006.

17. La 18 ianuarie 2014 N.I. a transferat proprietatea obținută de la reclamant către o companie terță, în vederea stingerii unei datorii.

18. La 6 martie 2014 Curtea Supremă de Justiție a admis recursul reclamantului împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 2 iulie 2013. În acest sens, Curtea Supremă de Justiție a constatat că admiterea apelului înaintat de N.I. de către Curtea de Apel Bălți a constituit un abuz și contravine principiului securității raporturilor juridice și finalității hotărârilor. Curtea Supremă de Justiție remis cauza la Curtea de Apel Bălți pentru o nouă examinare a apelului formulat de către N.I.

19. La 8 aprilie 2014 Curtea de Apel Bălți a reexaminat cererea de apel depusă de către N.I. împotriva hotărârii din 22 mai 2006 și a respins-o ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție. N.I. a depus o cerere de recurs, care însă a fost respinsă de Curtea Supremă de Justiție la 11 iunie 2014.

20. La 19 martie 2015 reclamantul a depus o cerere în instanța de judecată cu privire la eliberarea unui titlu executoriu în baza hotărârii din 22 mai 2006. Totuși, instanța a respins cererea reclamantului în acest sens pe motiv că un astfel de act a fost deja eliberat și pus în executare în anul 2007.

21. Reclamantul a depus o cerere la autoritatea responsabilă de executarea hotărârilor judecătorești, care l-a informat că trebuie să obțină un duplicat al titlului executoriu eliberat de către Judecătoria Drochia.

22. Cererea reclamantului de a obține un duplicat al titlului executoriu a fost respinsă de Judecătoria Drochia la 24 august 2018, pe motiv că reclamantul nu a prezentat dovezi conform cărora înscrisul inițial a fost pierdut sau deteriorat. Reclamantul a contestat refuzul la Curtea de Apel Bălți, dar fără succes și, astfel până în prezent, el nu a reușit să-și recupereze banii de la N.I.

DREPTUL INTERN RELEVANT

23. În baza articolului 362 din Codul de Procedură Civilă, în vigoare la acea dată, termenul de declarare a apelului este de 20 de zile de la data comunicării hotărârii motivate.

24. În corespundere cu jurisprudența Curții Supreme de Justiție, o parte în litigiu este așteptată să acționeze cu diligență și cu bună credință și să se intereseze despre evoluția procedurii la care este parte într-un termen rezonabil. Părțile nu sunt în drept să ignore pentru perioade îndelungate de

timp și pentru a se baza pe propria lor pasivitate și pe lipsa de diligență în susținerea unei cereri de repunere în termen pentru a iniția o cale de atac. Principiile de mai sus au fost redată în numeroase hotărâri ale Curții Supreme de Justiție, inclusiv *Oferta Plus v. S.A. Seminte Nord* (28 Mai 2009, cauza nr. 2rae-130/09), *Balan și Balan v. Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate, Nr. 51/162 COOP* (5 Decembrie 2018, cauza nr. 2ra-2467/18) și *Prus v. the Ministerul Justiției* (19 Decembrie 2018, cauza nr. 2ra-2422/18).

IN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

25. Reclamantul s-a plâns că decizia Curții de Apel Bălți privind casarea hotărârii din 22 mai 2006, în urma unui apel depus de partea opusă în afara termenului legal, i-au încălcat dreptul la un proces echitabil. Acesta s-a bazat pe Articolul 6 § 1 din Convenție, a cărui parte relevantă prevede următoarele:

„, Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa...”

A. Susținerile părților

26. Guvernul a susținut, în primul rând, că cererea este inadmisibilă pe motivul neepuizării căilor interne de către reclamant. În particular, reclamantul nu a înaintat anumite cereri cu privire la asigurarea acțiunii, prin aplicarea unui sechestrul asupra al bunurilor în litigiu, înaintea examinării procedurii redeschise. În ceea ce privește fondul cererii, Guvernul a susținut că admiterea apelului depus de către N.I. în afara termenului legal de către Curtea de Apel Bălți nu a fost contrară prevederilor Articolului 6 § 1 din Convenție, deoarece aceasta mai degrabă a avut drept scop corectarea erorilor și omisiilor judiciare, decât o nouă reexaminare a cauzei.

27. Reclamantul a susținut că nu a avut posibilitatea de a solicita aplicarea sechestrului asupra bunuri aflate în posesia sa în decursul examinării cauzei în fața Curții de Apel Bălți, deoarece acest lucru ar fi fost contrar prevederilor Codului de procedură civilă. Cu toate acestea, N.I. avea și alți creditori. După casarea hotărârii Judecătorei Drochia din 22 mai 2006, toate bunurile ce aparțineau lui N.I. au fost împărțite între toți creditorii prin aplicarea directă legii. Singura posibilitate legală pentru reclamant de a preveni acest lucru a fost aceea de a solicita suspendarea procedurii de executare în conformitate cu prevederile articolelor 80 și 81 din Codul de executare. Totuși, pentru aceasta i s-ar fi cerut să transfere executorilor judecătorești 120% din valoarea bunurilor, sumă de care nu dispunea.

B. Admisibilitatea

28. Curtea reiterează faptul că, în conformitate cu prevederile Articolului 35 § 1 din Convenție, reclamantul trebuie să utilizeze căile de atac disponibile și suficiente pentru a putea obține remedierea încălcărilor pe care le invocă. Existența acestor căi trebuie să fie suficient de sigură, atât în practică, cât și în teorie, în caz contrar, acestea nu vor mai fi eficiente și accesibile (*a se vedea Vučković și alții v. Serbia (obiecție preliminară) [MC], nr. 17153/11 și alți 29, § 71, 25 martie 2014*). Sarcina probării revine Guvernului de a convinge Curtea că remediul a fost unul eficient, disponibil atât teoretic, cât și practice la momentul respectiv, și anume, faptul că era accesibil și putea oferi despăgubiri cu privire la plângerile reclamantului și oferea perspective de succes rezonabile. Din moment ce această sarcină de probare a fost satisfăcută, reclamantului îi revine sarcina de a demonstra că remediul invocat de către Guvern a fost, de fapt, epuizat sau, dintr-un motiv oarecare, a fost inadecvat și ineficient în circumstanțele prezentei cauze, sau ca existau circumstanțe speciale care l-au absolvit de aceasă respectarea acestei cerințe. (*Manic împotriva Lituaniei, nr. 46600/11, § 80, 13 ianuarie 2015*).

29. În prezenta cauză, reclamantul s-a plâns de casarea unei hotărâri definitive adoptate în favoarea sa, urmare admiterii unui apel depus în afara termenului legal. Singura cale de atac împotriva acestei decizii de casare a constituit recursul în fața Curții Supreme de Justiție, de care reclamantul a făcut uz. Calea de atac sugerată de Guvern nu a fost în măsură să remedieze problema ridicată de reclamant, adică să anuleze casarea hotărârii adoptate în favoarea sa. Este adevărat că, teoretic, dacă ar fi fost posibilă, aplicarea sechestrului asupra bunurilor în litigiu ar fi putut reduce prejudiciul cauzat reclamantului; totuși, ținând cont de prevederile legislației interne, aceasta lucru pare a fi discutabil și, cel mai important, lipsit de relevanță în ce privește aprecierea admisibilității prezentei plângeri.

30. Prin urmare, Curtea constată că plângerea nu poate fi declarată inadmisibilă pentru neepuizarea căilor de atac interne și, în consecință, obiecția Guvernului trebuie respinsă. De asemenea, observă că această plângere nu este vădit neîntemeiată în sensul Articolului 35 § 3 litera (a) din Convenție și că nu este inadmisibilă pentru niciun alt motiv. Prin urmare, trebuie să fie declarată admisibilă.

C. Fondul

31. Curtea reiterează că dreptul la un proces echitabil în fața unui instanțe, garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție trebuie să fie interpretat în lumina preambulului Convenției care enunță preeminența dreptului ca patrimoniul comun al Statelor contractante. Unul din elementele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care cere, printre altele, ca atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere

definitivă unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (a se vedea *Brumărescu v. Romania* [MC], nr. 28342/95, § 61, CEDO 1999-VII).

32. În hotărârea *Carpov v. Republica Moldova* (nr. 6338/11, 12 februarie 2019 [Comitet]), Curtea a stabilit că admiterea unui apel tardiv de către Curtea de Apel Chișinău a condus la încălcarea principiului securității raporturilor juridice. Curtea a constatat că „pierderea” de către o parte litigantă a unei hotărâri judecătorești irevocabile emisă în favoarea sa era incompatibilă cu Convenția.

33. Revenind la circumstanțele prezentei cauze, Curtea observă că Curtea Supremă de Justiție în hotărârea sa din 6 martie 2014 a dispus că repunerea în termen a lui N.I. pentru înaintarea apelului și anularea ulterioară de către Curtea de Apel Bălți a deciziei Judecătoriei Drochia din 22 mai 2006 a fost abuzivă și contrar principiului securității raporturilor juridice și finalității hotărârilor judecătorești. Curtea nu vede niciun motiv să nu fie de acord cu această decizie, mai ales că consideră că este frapant faptul că Curtea de Apel Bălți a acceptat cu atâta ușurință argumentele invocate de către N.I. potrivit cărora ea ar fi aflat despre hotărârea din 22 mai 2006 abia la 28 februarie 2013, în timp ce într-un alt apel anterior – respins de aceeași instanță de apel la 28 februarie 2012 – societatea N.I. a susținut că ea aflase despre hotărârea respectivă la 4 martie 2011. (a se vedea punctul 7 de mai sus). De asemenea, Curtea observă că decizia Curții de Apel Bălți din 16 mai 2013 a fost adoptată de un complet de judecată diferit de cel care efectuat audierile în cauză (a se vedea punctele 14 și 15 de mai sus).

34. În continuare, Curtea observă că prin admiterea apelului depus de către N.I., Curtea de Apel Bălți a reanimat un întreg proces judiciar care s-a finalizat cu o decizie judecătorească definitivă și executorie, iar problema a constituit astfel, *res judicata*. În acest sens, instanțele au încălcat principiul securității raporturilor juridice și dreptul reclamantului la un proces echitabil conform Articolului 6 § 1 din Convenție (a se vedea *Brumărescu v. România*, pre-citată, § 61 și 62).

35. În cele din urmă, Curtea observă că decizia Curții Supreme de Justiție din 6 martie 2014 nu a reușit să ofere o soluție viabilă pentru reclamant, deoarece acesta nu a putut să-și recupereze bunurile pierdute urmare a deciziilor abuzive ale Curții de Apel Bălți din 16 mai 2013 și, respectiv, 2 iulie 2013. În astfel de circumstanțe, Curtea consideră că reclamantul continuă să fie victima acelor abuzuri.

37. Prin urmare, a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1 LA CONVENȚIE

36. Reclamantul s-a plîns că prin decizia Curții de Apel Bălți din Bălți din 16 mai și 2 iulie 2013 a fost încălcat dreptul său la respectarea bunurilor

sale garantat de Articolul 1 din Protocolul Nr. 1 la Convenție, care prevede, în pasajele relevante, următoarele:

“ Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional ...”

Susținerile părților

37. Guvernul a susținut că cererea este inadmisibilă pentru nerespectarea de către reclamant a căilor de atac interne. În orice caz, faptul că reclamantul nu a putut să-și recupereze bunurile până în prezent a trebuit să fie o problemă pentru instanțele naționale în cadrul unui nou set de proceduri privind neexecutarea hotărârii din 22 mai 2006, pe care reclamantul l-ar putea iniția împotriva statului.

38. Reclamantul a susținut că anularea abuzivă a hotărârii din 22 mai 2006 i-a încălcat dreptul la respectarea bunurilor sale, în valoare de 1.095.725 MDL.

A. Admisibilitatea

39. Ținând cont de considerentele expuse în §§ 30-32 pre-citate, Curtea consideră că plângerea nu este vădit nefondată în sensul Articolului 35 § 3 din Convenție. Prin urmare, ea trebuie declarată admisibilă.

B. Fondul

40. Curtea reiterează că o datorie în baza unei hotărâri judecătorești poate fi considerată un „bun” în sensul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 (a se vedea printre multe altele, *Burdov v. Rusia*, nr. 59498/00, § 40, CEDO 2002- III, precum și cauzele citate în hotărârea respectivă). Mai mult, casarea unei astfel de hotărâri, după ce ea a devenit definitivă și irevocabilă și care nu putea fi contestată, va constitui o ingerință în dreptul beneficiarului hotărârii judecătorești la respectarea bunurilor sale (*a se vedea Brumărescu*, pre-citată, § 74). Chiar și admițând că o astfel de ingerință poate fi privită ca servind unui interes public, Curtea consideră că ea nu a fost justificată, deoarece nu a fost asigurat un echilibru corect, iar reclamanta a fost obligată să suporte o sarcină individuală și excesivă (*ibid.*, § 75-80).

41. În consecință, a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

42. Potrivit Articolului 41 din Convenție:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul material

43. Reclamantul a solicitat în primul rând valoarea de piață a bunurilor care au fost scoase din posesia sa după anularea hotărârii din 22 mai 2006. Potrivit unui raport de evaluare întocmit de un expert în iulie 2019, bunurile în speță au fost evaluate la 42314 euro.

44. În plus, reclamantul a solicitat dobândă pentru suma de mai sus, calculată în conformitate cu prevederile Codului de executare și ale Codului civil pentru perioada cuprinsă între iulie 2013 și iulie 2019, în mărime de 34.844,63 euro.

45. În cele din urmă a solicitat 18321,96 euro pentru pierderile cauzate de inflație pentru perioada iulie 2013-iulie 2019.

46. Valoarea totală a a pretențiilor cu titlu de prejudiciu material a constituit 95480,59 euro.

47. Guvernul a solicitat Curții să respingă pretențiile reclamantului cu titlu de prejudiciu material.

48. Curtea reiterează că o hotărâre care constată o încălcare impune statului pârât o obligație legală de a pune capăt încălcării și de a repara consecințele în așa fel încât să restabilească, pe cât posibil, situația existentă înainte de încălcare (*a se vedea Iatridis v. Grecia (satisfacția echitabilă)* [MC], nr. 31107/96, § 32, ECHR 2000-XI, și *Former King of Greece and Others v. Greece* [MC] (satisfacția echitabilă), no. 25701/94, § 72, 28 noiembrie 2002). Prin urmare, repararea trebuie să aibă scopul de a repune reclamantul în situația în care el s-ar fi aflat dacă violarea nu ar fi avut loc, adică dacă hotărârea definitivă adoptată în favoarea sa nu ar fi fost casată (*a se vedea Papamichalopoulos și alții* (Articolul 50), 31 octombrie 1995, § 36, Seria A nr. 330-B; *Carbonara și Ventura v. Italia* (satisfacția echitabilă), nr. 24638/94, §§ 37-40, 11 decembrie 2003; *Scordino v. Italia (nr. 3)* (satisfacția echitabilă), nr. 43662/98, §§ 32-37, 6 March 2007; și *Dacia S.R.L. v. Moldova* (satisfacția echitabilă), nr. 3052/04, § 39, 24 Februarie 2009).

49. Din materialele cauzei reiese că, înainte de anularea hotărârii din 22 mai 2006 din 2 iulie 2013, reclamantul a intrat în posesia unor bunuri pe care le-a obținut în locul unei datorii de 1095725 lei (echivalentul a 65.906 EUR) (a se vedea alineatele 5 și 6 de mai sus). Aceasta este situația în care reclamantul s-ar fi aflat în cazul în care încălcarea drepturilor sale în baza Articolului 6 și al Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție nu ar fi avut loc și trebuie să constituie obiectulul *restitutio in integrum* în prezenta cauză (a se vedea paragraful 50 de mai sus). În plus, reclamantul a susținut că, în urma anulării hotărârii adoptate în favoarea sa, el a avut dreptul la

compensarea inflației și la prejudicii calculate în conformitate cu prevederile Codului de executare și ale Codului civil.

50. Ținând cont de circumstanțele cauzei analizate și efectuând propria apreciere, Curtea acordă reclamanteului o sumă totală de 70000 euro pentru prejudiciu material.

B. Prejudiciul moral

51. Reclamantul a pretins 10000 euro cu titlu de prejudiciu moral ca urmare a anulării hotărârii definitive adoptate în favoarea sa.

54. Guvernul nu a fost de acord cu suma solicitată de către reclamant și a solicitat Curții respingerea pretenției înaintate cu acest titlu.

55. Curtea consideră că reclamantul trebuie să fi suferit un anumit stres și frustrare ca urmare a anulării hotărârii definitive din 22 mai 2006, din aceste aceasta îi acordă acordă 2000 euro pentru prejudiciu moral.

C. Costuri și cheltuieli

52. De asemenea, reclamantul a solicitat 3.374 euro pentru cheltuielile de judecată și cheltuielile suportate în fața Curții. Această sumă a constat în 2100 euro pentru taxele legale plătite avocaților săi și 1274 euro acitate expertului care a evaluat bunurile pierdute de către reclamant în iulie 2013.

57. Guvernul nu a fost de acord cu suma solicitată de către reclamant și a solicitat Curții respingerea pretenției.

58. Curtea reiterează că, pentru a acorda costurile și cheltuielile în baza Articolului 41 din Convenție, trebuie să se demonstreze că acestea au fost suportate realmente în mod necesar în limita unui quantum rezonabil (a se vedea, e.g., *Mozer v. Republica Moldova* și Rusia [MC], nr. 11138/10, § 240, 23 februarie 2016). Având în vedere toți factorii relevanți și articolul 60 § 2 din Regulamentul Curții, Curtea acordă întreaga sumă solicitată pentru cheltuieli și cheltuieli.

D. Dobânda de întârziere

53. Curtea consideră oportun ca rata dobânzii de întârziere să fie stabilită conform ratei dobânzii facilității de împrumut marginal practică de către Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție;

3. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 Convenție;
4. Hotărăște,
  - (a) că Statul reclamat trebuie să plătească reclamantului în termen de trei luni, următoarele sume, care urmează a fi convertite în moneda Statului reclamat la rata aplicabilă la data achitării:
    - (i) 70000 euro (șapte zeci mii euro), plus orice taxă care poate fi percepută acestei sume, pentru prejudiciul material;
    - (ii) 2000 euro (două mii euro), plus orice taxă care poate fi percepută acestei sume, pentru prejudiciul moral;
    - (iii) 3374 euro (trei mii trei sute șaptezeci și patru euro), plus orice taxă care poate fi percepută acestei sume, pentru costuri și cheltuieli;
  - (b)) că la expirarea celor trei luni menționate mai sus și până la executarea hotărârii, urmează a fi achitată o penalitate adițional sumelor de mai sus la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei perioade de întârziere, plus trei puncte procentuale;
5. *Respinge* restul pretențiilor cu privire la satisfacția echitabilă;

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 23 iunie 2020, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Hasan Bakırcı
Grefier Adjunct

Arnfinn Bårdsen
Președinte